

187
върз него. Следваха дружина копиеносци. После идваше носилката на Константинополския император, който лежеше вътре, облечен по гръцки, в дълга туника, наметнат с пурпурна мантия, следван от многобройни барони из Фландрия и Ено.

Така го и внесоха, изтегнат в надменна, царствена поза, с венец на главата и замръзнало в строгост лице. Отрупаната му в пръстени десница се издигна като за богослов.

Людвиг ^{VIII}Оси се изправи, слезе трите стъпала на престола, пристъпи към новодошлия, който в това време полека се надигна от носилото.

Бодуен се поклони и отдаде почит на васал пред своя крал. Всички се спогледаха. Значи бившият константинополски император се смяташе само граф на Фландрия? Людовик му подаде ръка за целувка, прегърна го, след това му посочи креслото, което му бяха отредили в средатата на залата, срещу кралския престол, между пейките на дворяните и клира.

Кралят и хората му не можеха да отделят взор от кръстоносеца-император. С остро внимание те разглеждаха лицето му, облеклото, застарялата, прегърбена снага. Бодуен ли беше това? Не беше ли прочутият рицар някога по-висок, по-строен, по-красив? Но годините, страданията и лишенията не бяха ли извършили своето? Ето, не бяха ли очите му също тъй сини, както на Жана, а високото му чело и правият, леко извит в основата си нос, не напомняха ли страгата красота на Маргарита? Ала странникът заговори. И словата му не бяха оня съвършен френски език, който се говореше в двора на фландърските графове.

— Монсенъор, високи духовници, другари мои... — се обърна Бодуен към двора — аз бях решил да живея далеч от света и непознат за хората. Бях се отдад на служба Богу, за да изкупя прегрешенията си. Но провидението ме откри, противно на желанието ми. Аз се раз-